

до Търновскія Валія: за да се отпуснѣтъ и предадѣтъ мощитѣ Св. Ивана Рилскаго пакѣ на сѣщія Монастирь, отъ дѣто тѣ были зети. Господжа Марія отишла въ Цариградѣ (тя живѣяла тогава въ чифликѣ-тъ си при Сѣресѣ), и исходатайствоваша такъвъ единъ ферманъ, и го предала на Братството отъ Рилскія Монастирь. Нѣкои отъ Братството дошли тукъ въ Търново, за да си искатъ и зхнать мощитѣ; но Търновцитѣ сѣ упрѣли, 3 дни „крамоли“ правили, най сетнѣ отишли въ сѣда и съ силатъ на Султанскія ферманъ Монаситѣ надвили, зели си мощитѣ и ги занесли въ Монастиря Св. Ивана, дѣто и до днесъ тѣ се намиратъ. Тукъ впрочемъ трѣба да споманемъ: че като тръгнаха отъ Търново Монаситѣ съ мощитѣ Св. Ивана Рилскаго, минжли рѣкатъ Росица и като дошли до Никополь, посрѣщнѣли ги единъ „*знаменитъ человекъ*“, завелъ ги въ палатѣ-тъ си (дворецѣ-тъ), гудилъ мощитѣ въ черквицата си (капелата), държалъ ги 4 дни, угощавалъ не само тѣхъ, но и всичкитѣ боляри и други що ходили на поклоненіе на мощитѣ. Най-сетнѣ надарилъ богато Монаситѣ и заедно съ боляритѣ си испратилъ ги до рѣка Осма. Като дошли въ Софія, Монаситѣ поставили мощитѣ Св. Ивана въ церкв. Св. Георгія, просидѣли тамъ 6 дни, отъ тамъ си отишли въ Монастиря дѣто и пристигнѣли на 30 Юнія 1470 год. Отъ тогава е останѣлъ обичай: на 1-й Юлія да се отслужва всенощное бдѣніе, както и тогава се отслужило въ Монастиря Св. Ивана Рилскаго; и поклонницитѣ преимущественно отиватъ и днесъ-днесъ за да се намѣрятъ по него время въ Монастиря. Трѣба при това за яеность и уразумѣніе да забѣлежимъ: че горѣупомянѣтата „Царица Марія“ не е оная царица Мара, за коя се пѣе въ нашитѣ пѣсни: „царь Муратъ Мари думаше, Маро-льо бѣла Бхларко . . . и пр.“; за тая „Мара“ която е была дѣщеря на царь Ивана Александра и сестра на Шишмана III.; се казва че ѣзъ називавали „Тамара“, и когато царь Шишманъ се принудилъ да направи съюзъ съ Султанъ Мурата I-й, то и отъ нужда вижда се „*рода ради Бхларскаго*“, была дадена и сестра му Мара (историцитѣ криво